

KRISTUKSEN KIRKKAUS

Joh. 13:31-32

31. Hänen mentyään ulos Jeesus sanoi: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä.

32. Jos Jumala on kirkastettu hänessä, niin Jumala kirkastaa myös hänet itsessään ja kirkastaa hänet pian.

Usko perustuu Kristuksen tuntemiseen

Mitä Sinä syvimmiltäsi tavoittelet, mitä elemässäsi haluat? Mihin suuntaudut? Vastaus näihin kysymyksiin määrää elämäsi sisällön. Suuntaudutko Kristukseen vai etsitkö ehkä kristillisyydessäkin jotain omaasi? Tähän kaikkeen liittyy suuri kysymys: "Kehen Sinä luotat? Ketä tai mitä Sinä uskot?"

Luottamuksesi tai epäluottamuksesi johonkin ihmiseen määräytyy sen perusteella, kuinka hyvin häntä tunnet. Ensin täytyy kohdata ihminen, puhua hänen kanssaan ja vasta sen perusteella voi syntyä luottamus. Usko Kristukseenkaan ei ole jonkinlaista sisimmän kutinaa, vaan perustuu siihen, että Hän lähestyy meitä ja puhuu meille Sanansa kautta. Kun sitten opimme tuntemaan Häntä, luottamuksemme Häneen syntyy ja uskomme kasvaa ja syvenee sitä mukaa, kun opimme näkemään ja tuntemaan Herran Jeesuksen Kristuksen kirkkautta ja suuruutta ja armoa.

Kenelläkään meillä ei ole vasta kuin vähäinen kuva Herran kirkkauden suuruudesta ja ihanuudesta. Kristityksi tulo ei ole vain jonkin oppijärjestelmän omaksumista tai syntien anteeksisaamisen kokemista - toki niitäkin, vaan tämän kirkastetun Henkilön kohtaamista. Hänen kohtaamisestaan alkaa sitten Hänen seurassaan kulkeminen, joka merkitsee yhä syvenevää Jeesuksen tuntemista. Usko merkitsee sitä, että kristitty panee elämänsä Jeesuksen varaan, luovuttaa pahuutensa ja syntinsä Jeesuksen ristin uhriveren puhdistettavaksi, antaa elämänsä Jeesuksen johdatukseen ja kuolemansa Jeesuksen ylösnousemuksen voiton varaan. Kaikki riippuu Jeesuksesta.

Kristityn kasvu on muutosprosessi, joka tähtää siihen, että eräänä päivänä hän tulee saamaan samanlaisen kirkastetun ylösnousemusruumiin, kuin minkä Paavali sai nähdä Damaskoksen tiellä ja myöhemmissä kokemuksissaan taivaasta. Johannes kertoo saman asian: "Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, mutta vielä ei ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on." (1.Joh.3:2)

Kristuksen kirkkaus taivaassa

Mutta pelastetut eivät suinkaan ammenna tyhjäksi Kristuksen kirkkautta sillä hetkellä kun he pääsevät taivaalliseen päämääräänsä. Koko taivas ja iankaikkisuus on sitä, että saamme aina syvemmälle ja syvemmälle ammentaa Jeesuksen kirkkautta, Hänen armonsa ja rakkautensa syvyyttä. Taivaallisen ylistyksen ja kiitoksen keskuksessa on nimen omaan Teurastettu Karitsa. Loputtomasti saamme taivaassa päästä syvemmälle Jeesuksen ristin salaisuuteen. Siinä Kristuksen ja Jumalan koko kirkkaus tuli ilmi koko täyteydessään. Sen merkityksen pituutta, leveyttä, korkeutta ja syvyyttä saamme koko iankaikkisuuden tutkia, emmekä sitä voi milloinkaan loppuun ammentaa. Hän, teurastettu Karitsa Isän oikealla puolella on oleva kasvavan ylistyksen ja riemun

iankaikkinen ja aina uusi aihe ja sisältö.

Jumalan kirkkauden virta

Taivaassa ei ole ratkaisevaa, miltä meistä siellä tuntuu, vaan että saamme nähdä Isän kirkkauden ja Pojan kirkkauden ja Pyhän Hengen elävän veden virran, joka vuotaa Isästä ja Pojasta meihin aina uutena ja elävöittäväenä. Taivaassa olemme Jumalan suunnattoman rakkauden ja kirkkauden virrassa, mutta mielenkiintomme kohdistuu Jumalaan eikä omiin kokemuksiimme. Unohdamme itsemme kokonaan ja sydämemme täyttää käsittämätön ilo ja riemu siitä, miten Isä antaa Jeesukselle Kristukselle kunnian ja kirkkauden ja miten Jeesus antaa kaikessa kunnian Isälle. Riemuitsemme, kun näemme Isän sanoin kuvaamattoman rakkauden omaan Poikaansa.

Jumalan rakkaus Poikaansa

Tekstimme on Johanneksen evankeliumista Jeesuksen jäähyväispuheen johdanto. Seuraavana päivänä oli edessä Golgatan tuska ja kuolema. Niiden kautta tie kulkisi ylösnousemuksen voittoon. Jeesus aloittaa öisen jäähyväispuheensa: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastunut hänessä."

Koko Johanneksen evankeliumin suuri teema on Jumalan rakkaus. Me olemme tietysti erittäin kiinnostuneita siitä, kuinka paljon Jumala rakastaa meitä itseämme. Tiedämme, että Hänen rakkautensa meitä kohtaan oli niin suunnaton, että Hän oli valmis antamaan Oman ainoan Poikansa meidän siastamme kärsimään syntiemme tuomion ja sovittamaan syntiemme velan ja ylösnousemuksellaan valmistamaan myös tien siihen, että kaikkien syntien seurauksetkin tullaan kirkkaudessa lopullisesti poistamaan. Tämän rakkautensa Isä siis osoitti, kun Hän antoi Jeesuksen ristin pimeyteen ja tuskiin.

Emme kuitenkaan voi ymmärtää Jumalan meihin kohdistaman rakkauden suuruutta, elleimme ymmärrä kuinka suunnattoman rakas ja kallis Jeesus itse on Isälle. Johannes evankeliumissaan korostamalla korostaa Isän ja Jeesuksen suhdetta ja miten suunnaton rakkaus siinä vallitsee. Jeesus ei tehnyt mitään muuta kuin sen, mitä Isä käski Hänen tehdä. Hän oli kaikessa kuuliainen Isälle, koska Hän rakasti täydellisellä rakkaudella Isää ja Isä Häntä. Jeesus ja Isä ovat yhtä, Jeesus ei tee mitään erillään Isästä. Jeesuksen meihin kohdistama rakkaus on Isältä saatua ja Hän ilmoitti Isän kirkkauden itsessään ja omilleen. Vasta Isän rakkauden suuruus Jeesukseen paljastaa meille myös kuinka suunnaton uhri Isältä oli antaa Jeesus ristin tuskiin.

Kun uhriveistä pitävä Aabrahamin käsi oli kohotettu, kuului Herran ääni: "Seis!" Mutta kun samalla vuorella 2000 vuotta myöhemmin Isä antoi oman pyhän vihansa uhriveitsen kulkea oman Poikansa sydämen lävitse, mitään seis -komentoa ei tullut. Kun Jeesus kärsi, Isä kärsi Hänen kanssaan. Golgatan tuska oli koko Pyhän Kolminaisuuden tuskaa.

Kristuskeskeinen kristillisyy

Syvintä kristillisyyttä on Jumala ja Kristus -keskeinen kristillisyy. Siinä huomio kääntyy pois siitä, mitä minä itse saan Pelastajaltani ja Armahtajaltani, niin itsessään suuria asioita kuin syntien anteeksiantamus, iankaikkinen elämä Jumalan yhteydessä ja Kristuksen kaltaisuus ovatkin! Huomion keskipisteeksi tulee Isä ja Kristus itse! Mitä Jeesus saa kärsimyksensä ja tuskastaan palkaksi! Isä antaa Hänelle pelastettujen

morsiusseurakunnan! Isä kirkastaa oman Poikansa taivaaseen pelastettujen onnessa ja autuudessa! Jumala antaa kunnian Pojalleen, Pyhä Henki ylistää yhdessä seurakunnan kanssa Isää ja Poikaa ja Poika antaa kirkkauden Isälle!

Vähäverinen kristillisyy

Tämän päivän ihmiskeskeistä suomalaista kristillisyyttä vaivaa toisaalta vähäverisyys ja toisaalta hyvien kokemusten ja tunteiden metsästys. Paavalin kristillisyyttä kuvaa taas lause: "Olen **mieltynyt** heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin, ahdistuksiin Kristuksen tähden. Kun näet olen heikko, silloin olen väkevä." (2.Kor. 12:10) Meikäläisen kristillisyyden rinnalla hänen puheensa siitä, että hän on mieltynyt, iloitsee ja pitää ahdistuksista, vainoista tuskasta ja heikkoudesta Kristuksen tähden tuntuu lähes toiselta planeetalta tulevalta. Voitko sinä yhtyä Paavaliin ja sanoa pitävänsä ahdistuksista ja tuskista! Niin hän kuitenkin sanoi ja iloitsi voidessaan sanoa niin.

Paavalin kristillisyy

Mikä on paavalilaisen kristillisyyden salaisuus? Miten hän saattoi iloita siitä, mitä me viimeiseen asti pyrimme välttämään? Salaisuus oli siinä, että hänen koko huomionsa oli kiinnittynyt siihen, mitä Jeesus saisi hänen elämästään, millä hän voisi kirkastaa Kristusta, kun hän oli Jeesuksen uhrin tähden päässyt maistamaan Jumalan armon ja rakkauden suuruuta. Paavalin kristillisyyden keskus oli Isä ja Kristus!

Muistan miten usein olen lukenut Apostolien teoista Paavalin kääntymiskertomusta vähän närkästyneenä. Siinä nimittäin lähettäessään Ananiaan Paavalin luo Jeesus lausuu hänestä näin: "Minä tulen näyttämään, kuinka paljon hän saa kärsiä minun nimeni tähden!" (Apt. 9: 16) Närkästykseni johtui siitä, että en oikein saanut noita Jeesuksen sanoja sopimaan yhteen ehdottoman anteeksiantamuksen kanssa. Tarkoittiko Jeesus siis sitä, että Paavali saisi nahoissaan kärsiä siitä, että oli yhdessä muiden kanssa murhannut Stefanoksen ja vainonnut monia muita kristittyjä. Mutta epistolamme osoittaa, että siitä ei vähimmässäkään määrin ollut kysymys. Jeesuksen anteeksiantamus oli täydellinen ja ehdoton. Se perustui kokonaan Hänen uhriverensä riittävyteen.

Jeesus tarkoitti aivan muuta. Kysymys oli siitä, että Herra oli vievä Paavalin todella syvälle oman kirkkautensa salaisuuteen. Vieläpä sillä tavalla, että Paavalin ilona ja riemuna tulisi olemaan kärsimys Jeesuksen nimen tähden. Filippiläiskirjeessä Paavali kirjoittaa näin:

"Syvin haluni on, että minun havaittaisiin olevan Hänessä ja omistavan, ei omaa laista tulevaa vanhurskautta, vaan sen, joka tulee uskon kautta Kristuksen, vanhurskauden, joka tulee Jumalalta uskolle. Ennen muuta haluan tuntea Hänet ja Hänen ylösnousemisensa voiman ja Hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani Hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta,.." (Fil. 3:9-10)

Osallisuus Kristuksen kärsimyksiin

Paavalilla oli kaksi suurta halua, jotka hallitsivat hänen elämäänsä. Suurin ja tärkein oli, että niin Jumala kuin ihmiset ja myös pimeyden vallat näkisivät hänen olevan pelastettu kokonaan Kristuksen uhrin ja Kristukselta lahjaksi saadun ja vastaanotetun

vanhurskauden varassa. Toinen oli halu oppia tuntemaan Jeesusta syvemmin, päästä kokemaan Hänen ylösnousemusvoimaansa ja päästä kärsimään yhdessä Jeesuksen kanssa.

Paavali tiesi, etteivät hänen kärsimyksensä hänen vanhurskauttaan Kristuksessa tulisi yhtään lisäämään eikä siitä mitään vähentämään. Kristus oli käynyt kuolemaan, jotta hän murhamies saisi iankaikkisen elämän ja armon. Hänen koko pelastuksensa oli lahjana saadun Kristuksen vanhurskauden varassa. Mutta juuri siksi hän halusi päästä yhä syvemmin ja syvemmin tuntemaan Kristusta. Paavali ei myöskään kuvitellut lisäävänsä omilla kärsimyksillään mitään Jeesuksen sovitustyöhön Golgatalla, vaan hän halusi päästä osalliseksi Kristuksen kärsimyksistä, että hän niin voisi saada Jeesuksen armon ja evankeliumin yhä useamman omistukseen.

Paavali ymmärsi, että Jumala kirkkaus tuli näkyviin syvimmin juuri Kristuksen kärsimyksessä. Hän halusi siksi päästä niin lähelle Jumalan kirkkauden ja rakkauden salaisuutta kuin mahdollista. Tien Kristuksen kärsimysten tuntemiseen voi kulkea vain yhtä kautta. Ennen kaikkea on eletävä Kristuksen lahjavanhurskauden varassa. Paavalin syvin halu olikin se, että niin Jumala, toiset ihmiset kuin myös pimeyden vallat näkisivät, että hänen pelastuksensa oli kokonaan Kristuksen lahjaa ja Kristuksen vanhurskautta. Mutta juuri siksi tulee oppia tuntemaan myös Kristuksen persoonaa syvemmin. Vasta Herran tuntemisesta ja Kristuksen ylösnousemusvoiman riittävästä tuntemisesta käsin voi lähteä kulkemaan yhtä matkaa Jeesuksen kärsimysten ja jopa kuoleman tietä.

Ei ole mitään suurempaa rakkautta kuin kärsiä Kristuksen nimen tähden. Jumalan rakkauden kirkkaus tuli näkyviin Golgatan tuskassa. Suurin rakkaus näkyi kärsimyksen keskellä. Siksi tie lähimmäksi Kristuksen rakkauden salaisuutta kulkee siinä, että pääsee osalliseksi Kristuksen kärsimyksistä. Syvintä Jeesuksen tuntemista täällä ajassa on kärsiä Hänen kanssaan ja niin rakastaa Jumalan rakkaudella synneissään kärsivää maailmaa. Kysymys on vapaaehtoisesta suostumisesta kärsimään Kristuksen kanssa, jotta ihmiset oppisivat tuntemaan Jumalan rakkauden salaisuuden Golgatalla ja näkisivät Kristuksen kärsimyksen ja kuoleman kirkkauden.

Marttyyrien veri on seurakunnan siemen

Vaikka kotoisessa kristillisyydessämme ei näinä päivinä juuri puhuta Kristuksen kärsimyksiin suostumisesta pikemminkin niistä hyvistä ja myönteisistä kokemuksista, jotka kristillisyys tuottaa, Jumalan kansa on halki vuosisatojen pitänyt suurimpana kunnianaan saada kärsiä marttyyrikuoleman Jeesuksen nimen tähden. Siinä ei ole kysymys siitä, että hammasta purren suostuu tapettavaksi, kun ei muutakaan voi, vaan siitä että saa todistaa Jumalan kirkkaudesta Kristuksessa oman kuolemansa kautta, koska Jeesus on jo antanut omilleen iankaikkisen elämän ja koska Jeesus itse on omiensa ylösnousemuksen tae. Kenestäkään ei voi tulla marttyyria, ellei hän tunne Jumalan kirkkautta Kristuksen Golgatan uhrissa.

Tie Kristuksen syvempään tuntemiseen

Mutta millä tavalla me voisimme kasvaa ihmiskeskeisestä kristillisyydestä Kristuskeskeiseen uskoon? Siihen ei ole mitään oikotietä. Meidän on kuljettava sama kasvun tie, jonka opetuslapsetkin kulkivat. Vaihe vaiheelta he oppivat tuntemaan Jeesusta

uusista näkökulmista. Siinä oli aina ratkaisevaa, että he vaihe vaiheelta kyselivät "Kuka on tämä Jeesus, joka tekee tällaisia ja sanoo tällaisia?" Opetuslapset joutuivat kokemaan monenlaisia yllätyksiä, joita Jeesus järjesti heille. Joka kerta he oppivat näkemään jotain uutta Jeesuksesta Kristuksesta.

Joka kerta he joutuivat myös ratkaisemaan, haluavatko he edelleen seurata sellaista Jeesusta, joka ei ollutkaan enää heidän odotustensa ja toiveittensa mukainen. Joskus Jeesus itse asetti heidät tenttiin: "Haluatteko tekin mennä pois?" Opetuslapsilla ei ollut vaihtoehtoa: "Vain sinulla on iankaikkisen elämän sanat" (Joh. 6:68)

Tie osoittautuikin ristin ja ristin kantamisen tieksi. Kun Jeesus puhui ristin ja ylösnousemuksensa tiestä, Pietari halusi neuvoa helpompaa tietä. Mutta Jeesus torjui tällaisen puheen Saatanasta tulevana ja jatkoi: *"Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä joka haluaa pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, löytää sen. Mitä se näet hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman, mutta saisi sielulleen vahingon? Tai mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi? Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan."* (Matt. 16:24-27)

Kolminaisuuden salaisuudesta liikkeelle

Kaikki alkoi heidän kohdallaan siitä, että he saivat nähdä, miten Jeesuksen ylle laskeutui Pyhä Henki kyyhkysen muodossa ja taivaalta puhui Isä, joka vakuutti, että Jeesus oli Hänen mielensä mukainen ja Jeesusta tuli kuulla kaikessa. He saivat siis heti alkuun nähdä, että Isä asetti Jeesuksen kaiken keskukseen.

Totuuden kirkkaus

Jeesuksen seurassa kulkiessaan opetuslapset joutuivat kokemaan, miten Jeesuksen totuus riisui heidät kaikista naamioista. Jeesuksen kirkkaus alkoi näkyä, kun he tajusivat, että Hänen läsnäolossaan ei mikään valhe voinut elää.

Vastaus syntiin ja suruun

Jeesuksen kirkkaus alkoi näkyä heille myös, kun Jeesuksella on vastaus ihmisten jokaiseen tarpeeseen. Jeesus tunsi ihmisen synnin ja surun. Jeesus ei koskaan hyväksynyt pienintäkään syntiä. Jeesus ei koskaan myöntänyt, että synti olisi jotain välttämätöntä paha, jota Jumala käyttäisi jonkin jalon aikaan saamiseen. Jeesus tuomitsi kaiken synnin, mutta osoitti myös sen, että ei ole yhtään syntiä, johon Häneltä ei löytyisi apua! Jeesus tuli ottamaan pois synnin, Hän tuli antamaan avun syntisille! Jeesuksen sanavarastoon ei kuulunut "toivoton tapaus".

Jeesuksen kirkkaus näkyi, kun Hän käsitteli surua ja murhetta, jonka Hän kohtasi. Sairaat parannettiin, riivatut saivat vapauden, kuolleita herätettiin. "Jeesus oli kipujen Mies ja sairauden tuttava." Mutta koskaan Jeesus ei surun keskellä suostunut epätoivoon. Ristin tien päätöksessä oli ylösnousemuksen voitto. Synti, kuolema ja Saatanan valta oli murtuva.

Kirkastusvuori

Opetuslapsista osa sai kirkastusvuorella nähdä Kristuksen kirkkauden hahmon. Samalla

kun heille loisti jotain Jeesuksen olemuksen kirkkaudesta, todellinen ihminen on samalla myös Jumalan Poika, he saivat myös ilmoituksen siitä, millainen on pelastetun ja taivaaseen päässeän ihmisen kirkkaus, kun hän pääsee kristuksen kaltaisuuteen.

Helluntain kautta Golgatalle

Mutta kaikkein suurin kirkkaus oli opetuslapsille loistava, kun he helluntaipäivänä pääsivät ymmärtämään Pyhän Hengen valaisemin silmin, että Jumalan kirkkaus on suurin Golgatan tuskan ja pimeyden syvyyden syövereissä.

Kristuksen kirkkauden tähden he iloitsivat, kun saivat kunnian kärsiä Kristuksen nimen tähden. Pyhä Henki valaisi heille sen, minkä Jeesus oli jäähyväispuheessaan heille kertonut: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastunut hänessä. Ja kun Jumala on hänessä kirkastunut, on Jumala myös itsessään kirkastava hänet, ja Jumala tekee sen aivan pian."

Iranin kristittyjen kärsimystie

Osoituksena siitä, että myös tänään elää monia, jotka Kristusta korottaen ovat valmiit kulkemaan ristin tien, haluan lopuksi lukea teille erään Iranilaisen kristityn todistuksen tämän vuoden alkuviikoilta.

Iranissahan kristityt elävät tänään ankarien vainojen keskellä. Viime syksynä teloitettiin eräs piispa ja joulukuun lopulla Sarin vallankumoustuomioistuimessa tuomittiin kuolemaan 9 vuotta vangittuna ollut pastori Mehdi Dibaj. Pari viikkoa oikeuden päätöksen jälkeen 16.1. pastori Mehdi Dibaj kuitenkin vapautettiin kristittyjen esirukousten ja kansainvälisen painostuksen vuoksi. Mutta hänen vapauttamisekseen toiminut piispa Hovsepian-Mehr murhattiin muutama päivä hänen vapauttamisensa jälkeen. Kesäkuun lopulla hänet ja Hovsepian-Mehrin seuraajaksi valittu pastori Tateos Michaelian löydettiin murhattuina.

Tammikuun alussa heti kuolemantuomionsa saatuaan Mehdi Dibaj kirjoitti kirjeen veljelleen. Hän aloitti näin:

Testamentti

"Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisille, joita kohtaan Hänellä on hyvä tahto." (Luuk. 2:14)

Veljelleni Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa

"Rukoilen, että saisit olla Pyhässä Hengessä Jumalan temppeli, Jeesus Kristus asuisi uskon kautta sydämässäsi ja ruumiisi saisi olla Pyhän Hengen asumus. Rukoilen edelleen, että Pyhän Hengen hedelmä ja lahjat olisivat runsaat elämässäsi ja sinusta tulisi Herran kädessä kiitettävä astia Hänen käyttöönsä. Anon, että olisit puhdas ja kantaisit hedelmää tehden iloiten kaikkinaisia hyviä tekoja. Rukoilen, että niin voisit täällä maan päällä kirkastaa Jumalan kunniaa.

"Tuo kaikki on mahdollista, koska Herra itse on uskonut meille evankeliumin julistettavaksemme. Tiedän, että jo nyt tuohon kaikkeen pyrit. Siksi rukoilen, että sydämesi saisi aina loistaa Herran Jeesuksen tuntemisen valosta.

"Rakas veljeni! Vaikka en voikaan ruumiillisesti olla kanssasi, sydämessäni olen aina luonasi ja haluaisin, että voisin olla osa sinun iloasi. Sillä Herran edessä on ylenpalttista iloa, Hänen oikeassa kädessään on iankaikkinen riemu. Ylistäkäämme Herraa! Olimme missä tahansa ja millaisissa olosuhteissa tahansa, Herrassa meillä on voitto. Herralta tulee voitto. Ja Herra antaa meidän päästä osalliseksi Herran voittoon. Halleluja!

"Totisesti meidän uskomme voittaa tämän maailman. Vanhurskas elää uskosta. Meidän tulee pelätä Saatanan juonia. Mutta koska Jeesus Kristus on kanssamme, voitto on meidän. Kun usko astuu ovesta sisään, pelko pakenee ikkunasta ulos. Tämä uskokin on Jumalan ja Pyhän Hengen lahja. Sillä Jumala on vastaus meidän kaikkiin tarpeisiimme ja Jeesus on Vapahtajamme. Herra vastaa meidän tarpeisiimme ja parantaa kipumme ja ratkaisee kysymyksemme. Halleluja!

"Apostoli Paavali sanoo: "Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää; jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita." (2.Tim. 2:11-12)

"Miten suuri kunnia ja etuoikeus onkaan saada seurata Vapahtajaa! Miten valtavaa on saada elää Hänen kanssaan! Mitä sulohedelmää onkaan elämä, jonka saa viettää Hänen siipiensä suojassa, Hänen sulkiensa kätkössä, Isän rakkauden alla! Siunattu kristitty! Olemme Jumalan lapsia. Iloitsemme ja kiitämme Jumalan rakkauden alla. Emmekö ylistäisi ikuisesti Jumalan armoa. Kohottakaamme sydämeistämme riemuhuuto! Miten suuri onkaan Jumalan laupeus meitä kohtaan! Miten suurenmoinen onkaan Jumalamme! Miten ihana Vapahtajamme!

"Haluaisin kiittää siitä hengellisestä ja taloudellisesta tuesta, jota olet tässä tilanteessa antanut minulle ja lapsilleni. Rakkautesi on aivan painanut minut maahan. Kiitän Jumalaa Hänen lahjastaan! Aamen. Olen kiitollinen kaikkien seurakuntien rukouksesta, paastosta, kyyneleistä ja taistelusta. Se kaikki on vuodatettu Jumalan eteen ja sitä yhä vuodatetaan. Se on valmistusta sen päivän varalta, jona koettelemus saavuttaa täyteytensä.

"Kun kuolemantuomioni lausuttiin, sydämen täyttyi ilolla. Sillä saan nimeni niiden luetteloon, jotka ovat saaneet kuolla marttyyreina Jeesuksen Kristuksen nimen tähden. Tietysti tämä on samalla uskon koetus, jossa kysytään, mihin asti olen valmis seuraamaan Herraa."

Miten on Sinun laitasi?

Tässä Didajin testamentissa on jotain siitä Kristuksen kirkkaudesta, jota kukaan ei Herran omalta voi riistää. Elätkö Sinä tänään sellaisessa elämänyhteydessä Herraan, että sydämesi täyttää ilo Hänestä. Ilo Herran kirkkauden näkemisestä tarkoittaa sitä, että vaikka kaikki muut ilon aiheet meiltä vietäisiin, Herran läsnäolo riittää kiitoksen ja ylistyksen lähteeksi. Jos Sinulta puuttuu ilo Herrassa, Herra kutsuu Sinua yhteyteensä:

"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän." (Ilm 3:20)

Hänen yhteydessään saat lähteä kasvamaan niin, että Herrasta tulee suuri, Hänen

kirkkautensa alkaa loistaa, ja sinä opit iloitsemaan myös ahdistusten ja kärsimysten keskellä. Saat käydä kohti Hänen kirkkautensa salaisuutta, ristin kärsimystä ja Jumalan rakkautta, joka siellä loistaa häikäisevämpänä kuin auringon valo kesän helteellä. Herra kutsuu Sinua seuraansa!